

Geheimen van stof en zand

Peter Varg

Inhoudsopgave

De geheimen van stof en zand	7
De demon, de vampier en de maagd	13
De godin in de cloud	31
Het offer	55
De tranen van God	83

*'Er is geen begin. Er is geen einde.
Er is geen leven. Er is geen dood.
Er is geen zee. Er is geen land.
Alle geheimen van het zijn liggen besloten in één
korrel zand.
Alles is stof. Alles is zand.'*

Peter Varg

De geheimen van stof en zand

Venus was moe. Een vreemd geluid, dat trilde in haar hoofd en in haar hart, putte haar uit. Wat gebeurde er toch met haar? De nacht was nog jong en toch was ze teruggekeerd naar huis in plaats van deel te nemen aan het eeuwige feest. Zonder een woord te zeggen tegen de aanwezigen was ze weggelopen. De gedachte alleen al om samen met hen rond een kampvuur te zitten en te flirten, te dansen en te zuipen, deed haar maag samentrekken en haar mond vollopen met bittere gal. Was ze ziek? Er vormde zich een frons in haar mooie voorhoofd. Nee, ze was in haar leven nog nooit een dag ziek geweest. Dat was het gevolg van haar afkomst. Ze was namelijk niet helemaal menselijk. Volgens haar aardse moeder veroverden de prachtige mannen en vrouwen die jaren geleden in een glazen sfeer waren geland de planeet niet met geweld, maar met veel praatjes, een stralende glimlach en de kracht van de liefde.

Venus liep het grote gebouw binnen waar ze woonde. Het licht van de volle maan dat haar vergezelde door de lege straten verdween en de sombere duisternis slokte haar op.

Ach, ze wist best wat er aan de hand was. Het was allemaal de schuld van “de grote ommekeer”.

Geërgerd dacht ze terug aan die mooie dag in mei. Het einde was er gekomen zonder veel drama. Geen plagen, geen strijd tussen goed en kwaad. Niets van dat alles. Een chemische reactie in de kern van de zon veroorzaakte een vreemde, elektromagne-

tische straling. De meeste mensen, dieren en planten vervielen dadelijk tot stof. Hout, steen en metaal deden er langer over. De buitenaardse wezens en hun afstammelingen overleefden het, maar al snel vervloekten ze het feit dat ze niet gestorven waren samen met de rest. Ze verveelden zich dood. Uiteindelijk deden ze waar ze goed in waren: ze organiseerden het eeuwige feest met veel drank en seks.

De liften deden het niet meer en dus sleepte Venus zichzelf zuchtend de trappen op naar de bovenste verdieping. Ze stapte voorbij droge fonteinen, grote Romeinse beelden en kostbare Chinese vazen, maar niets leek echt. Enkel de stilte had substantie. Hier deelde die het nest met de eenzaamheid.

Eindelijk boven wilde ze de deur van haar flat openen, maar het krenk zat muurvast. Wat een ellende. Ze gebruikte haar bovenmenselijke kracht en even later stond ze binnen. Zonder erbij na te denken drukte ze op de lichtknop. Natuurlijk bleef het donker.

‘Licht,’ fluisterde ze.

Een zachte gloed vulde de ruimte en deed tientallen slangen die zich in haar living verzamelden, opschrikken. Lui keken ze naar haar op om vervolgens weg te kronkelen door de gaten die ze in de zoldering, de muren en de vloer maakten. Wat bedroefd schudde Venus haar hoofd. Ooit was haar appartementje het mooiste plekje op heel de wereld. Honderden mannen en vrouwen waren hier te gast geweest om samen met haar het leven te vieren. Nu was het enkel nog een slaappleaats voor slangen. Een schimmig oord van vage dromen. Met een woord en een gebaar bracht ze een nieuwe laag herinneringen aan om de schade zo veel mogelijk te herstellen, maar het was onbegonnen werk. De slangen leken

niets beters te doen te hebben dan alles op te slokken. Ze werden elke dag groter en dikker. Waar die beesten vandaan kwamen en waarom ze niet samen met de rest van het dierenrijk in stof waren veranderd, wist ze niet. Ze was er ook niet nieuwsgierig naar. Het maakte toch niets meer uit.

Van door het venster keek ze uit over ontelbare ruïnes. Een stad in verval. Aan de horizon viel een wolkenkrabber geruisloos in elkaar. Op een pleintje wat verderop in de straat zag ze het licht van het kampvuur. Daar zaten haar vrienden. Waarom was zij niet bij hen? Iemand zong met dronken stem een liedje over *Brussel by night* van Raymond, maar Brussel was dood. Of toch bijna.

In haar slaapkamer gleed ze uit haar rode jurkje en gooide het niemendalletje in een hoek. Daar kwam het terecht op een berg andere kledingstukken die in snel tempo uit elkaar vielen. Ze knipte met haar vingers en sneeuw witte satijnen lakens verschenen op haar bed. Ze kroop ertussen en sloot haar ogen.

De slaap wou maar niet komen. Er kraakte iets. De grote koekeksklok die in de hoek van haar kamer stond, kwam ratelend in beweging. Een deurtje ging piepend open en een koekoek kwam naar buiten. Hij riep twaalf maal en bevroor. Het was middernacht. Het uur van de spoken. Een gordijn bewoog zacht. Was ze vergeten om het venster te sluiten? Een speelse wind glipte naar binnen. Hij stelde haar gerust met een fluwelen stem en streelde haar met duizend zijdezachte handen. Ze kreunde... Of was het iemand anders? Een oude vrouw kwam met een van pijn vertrokken gezicht van onder haar bed gekropen. In haar gerimpelde hand droeg ze een zakje zand. Venus ontwaakte. Angstig keek ze om zich heen, maar ze was alleen.

De demon, de vampier en de maagd

Ik stond samen met ontelbare andere arbeiders aan te schuiven in de bottenwoestijn om via een pentagram voor arbeidsbemiddeling een luizige job te bemachtigen. Voor iemand die niet tot de elite behoorde was dit een van de weinige manieren om wat centen bij elkaar te schrapen zonder de woede van het systeem over je heen te krijgen. Ik werd er natuurlijk niet rijk van, maar dat verwachtte ik ook niet. Mijn oude, dronken vader vertelde me toen ik nog leefde dat het een universele wet was dat wie arm geboren werd arm bleef. Het gebeurde zelden, maar over deze kwestie had hij gelijk.

Het kraakte en rommelde in de hel en ik verstijfde samen met de rest. Meteorieten kwamen met verwoestend geweld ons bestaansniveau binnen en verpletterden iedereen die op het verkeerde moment op de verkeerde plaats stond. Nog zo'n stomme wet. Ik had geluk, al was deze term in mijn situatie misschien verkeerd gekozen. De platgeslagen idioten die naast mij stonden, werden opgezogen door het zand en gingen ergens anders heen, want wat dood is, kan niet meer sterven maar wel van vorm veranderen; dat wist iedereen. De domme menigte vulde de lege plekken die ze achterlieten op als stopverf. Het was volgens mij het enige moment dat we in beweging kwamen.

Tijdens de dag was de bloedrode lucht vergeven van zoemende muggen die volgens enkelen die nog maar net het tijdelijke met het eeuwige verwisselden en zo groot waren als gemuteerde

Braziliaanse waterjuffers. De reusachtige insecten waren gek op blauwe ogen. Ik had zwarte ogen, maar omdat er bij die mormels best veel kleurenblind waren, droeg ik net als iedereen een rode pet en een rode halsdoek.

Gillende geesten draaiden eindeloze rondjes boven onze hoofden en plukten zo nu en dan een zwakkeling van tussen de rijen. Gelukkig was die meestal blond. Het kon natuurlijk zijn dat ze toesloegen zonder onderscheid des persoons, aangezien iedereen een pet en een halsdoek droeg, maar dat geloofde ik niet. Zo zat de schepping niet in elkaar volgens mij. Alles had een reden, daar was ik van overtuigd. Enkele minuten later vielen de afgekloven beenderen van de nietswaardige nul naar beneden en zijn zwarte ziel voegde zich bij de jammerende legioenen van gillende geesten. Van promotie was hier geen sprake, maar zo kwamen ze wel hogerop, riep ik schamper. Niemand luisterde helaas naar mijn grappen. Dat deden ze nooit.

Tijdens de nacht regende het vuur of bijtend zuur. Schorpioenen zorgden ervoor dat er van verveling geen sprake was. Het schrille geluid dat ze maakten was ergerlijk, een steek van hun angel was geen pretje en verder waren ze gewoon eng. Er werd weleens gezegd dat een demon van de derde categorie, zoals ik, geen angst of pijn kende, maar dat was niet waar. De reden was simpel en klaar. Satan kickte op de pijn van zijn onderdanen en dus werden ongevoelige snoodaards naar de hemel gestuurd. Het verblijf in de onderwereld was voor iedereen, ook voor demonen van alle categorieën, boven alles een gruwelijke ervaring en zeker geen luxe vakantie. Lang voor mijn dood beweerde mijn vader dat er geen hemel of hel bestond. Dat alle ellende zich tussen onze twee oren bevond. Bedoelde hij nu echt dat we allemaal ons eigen

inferno maakten? Nee, zo slim was hij niet. Tussen onze twee oren, laat me lachen. Hij was doof en had maar één oor. Waar haalde hij die onzin?

Het werd avond en het werd morgen, steeds weer en nog een keer. Ik wilde het wel duizend maal opgeven, maar ik verbeet mijn ongemakken want ik had geld nodig voor mijn “onschuldige” pleziertjes en mijn hebzuchtige schuldeisers in hel city. Die schurken dreigden ermee mijn edele delen te verwijderen. De onderwereld was een dure plek, enkel de Duivel verbleef er gratis.

Eindelijk was het mijn beurt om plaats te nemen in een oeroud pentagram dat door Satan zelf in de grond was gekrast om het contact tussen werkgevers en werknemers te verbeteren, de werkgelegenheid te bevorderen en de inkomsten door belastingen te verhogen. Waarom er dan maar een paar van die pentagrammen waren, was eenvoudig uit te leggen. Onze gehoornde meester gebruikt zijn economische model om op grote schaal hebzucht te stimuleren. Dat was hem gelukt: het stelen van de armen was de laatste tienduizend jaar nog nooit zo populair. Zijn belastinginspecteurs waren alom gevreesd. Het waren hellebeesten van categorie één, ambtenaren met onbeperkte toegang tot alle duivelse hulpmiddelen en met recht op pensioen. Stel je voor. Ondanks het feit dat de Grote Bok inkomsten nodig had om zijn strijd tegen de keizerin van een of ander parallel universum te financieren, was dat niet zijn prioriteit. Pijn, pijn en pijn daar ging het hem om en dus beperkte hij het aantal pentagrammen en liepen wij eindeloos door de woestijn. Volgens Igor de verschrikkelijke, een van mijn weinige vrienden, wandelde het volk van God wel veertig jaar door de woestijn. Wat was daar nu aan? Op zoek naar werk deden wij dat elke helledag.

De godin in de cloud

Sinds mijn kindertijd zag ik dingen die andere mensen niet zagen en ik hoorde fluisteringen die alleen ik kon horen. Volgens mijn moeder probeerde mijn geniale geest een manier te vinden om de verstoorde werkelijkheid waarin ik leefde beter te maken. Dat was natuurlijk onmogelijk. De wereld was zoals hij was en daar kon ik niets aan veranderen. Op een nacht zag ik echter in de wazige tijd tussen slapen en ontwaken een schitterend droomwezen. Ze vertelde me dat alles mogelijk was als ik er maar echt in geloofde. Ze kustte me en gaf me moed. Blijkbaar stond ik er niet alleen voor. Ik noemde haar de godin in de cloud.

Vandaag was bijna een kopie van de dagen ervoor. Het was ellende troef. Mijn moeder en haar nieuwe vriend Joris waren bezopen of - beter gezegd - ze waren meer dronken dan normaal. Nuchter was mijn ma bijna nooit meer sinds ze dat mormel een paar maanden geleden ontmoette tijdens de dag dat Brussel brandde.

Wat begon als een ordinaire voedselrel in de achterbuurten van de stad, eindigde volgens haar met een woedende menigte die zomaar door de beschermende koepel van krachtvelden stormde die over het schitterende stadscentrum lag. De menselijke bewaking werd onder de voet gelopen, winkels werden geplunderd en de torens van rijkdom en macht van de Europese Unie werden in de fik gestoken. Nog voordat de nieuwsdienst op radio en televisie er melding van maakte, las ik op het net dat op 22 oktober 2055

het Europese project, dat al jaren terminaal ziek was, uiteindelijk werd gecremeerd door “gevaarlijke” straatbendes gewapend met stokken, stenen en een antieke aansteker. Een foto van een neanderthaler met een fakkel sierde de tekst. Volgens een gekende journalist werden de vrijbuiters geholpen door De Dromers, een collectief criminele hackers dat de prestigieuze beveiliging van de elite platlegde als wraak op een systeem dat slechts oog had voor de belangen van de happy few.

Op het dark web kwam ik te weten dat de krakers zichzelf beloonden voor hun goede daad door tijdens het vurige feestje ultra geheime informatie over supercomputers en Artificiële Intelligentie te kopiëren. Alles wat te maken had met AI's interesseerde me en ik begon in de lagen informatie te graven met een zoekrobot die ik ontwikkeld had. Uiteindelijk kreeg ik een boodschap te pakken van de leider van De Dromers. Hij dankte iedereen die hem geholpen had om de arrogante machtswellustelingen van deze wereld een lesje te leren. Nadat hij de geroofde plannen bestudeerde stelde hij echter vast dat er nog een belangrijk onderdeel ontbrak om een nieuwe toekomst te bouwen. Hij stuurde een oproep uit om te vinden wat hij zocht en honderdduizenden die werkten volgens gekende patronen, boden zich aan om te helpen. Een deel van hen nam de elektronische snelweg, anderen hielden hun ogen open in elke stad van elk land. Alle aanwijzingen werden door krachtige computers van de organisatie verwerkt aan de hand van algoritmes en vervolgens gedeeld. Ik had respect voor de acties van de hackers maar het leven leerde me dat niets was wat het leek. Misschien werden De Dromers wel gefinancierd door een gek, een politieke partij, een geheime dienst of een multinational. Dus speelde ik niet mee.

Het leven met Joris was geen pretje. Hij deed zelden iets en de werkjes die hij wel opknapte waren meestal illegaal. Ik ben geen hypocriet. Iedereen doet wat hij moet doen om te overleven, maar wat me echt tot waanzin dreef, was dat hij het slechtste in mijn moeder naar boven haalde. Ze was nooit een engel geweest, maar in zijn nabijheid zag ik haar veranderen in iets duisters. Ze maakten dag en nacht ruzie over van alles en nog wat en bedreven daarna luidruchtig de liefde om het goed te maken. Ditmaal ging de twist over een paar blauwe pepillen en de laatste slok uit een fles. Het werd me teveel en ik trok me terug in mijn slaapkamertje voor ze met huisraad gingen gooien of een pauze zouden inlassen in hun dispuut om elkaar vervolgens te bespringen als hitsige konijnen.

Ik haalde mijn tablet uit mijn beveiligde opbergkist die ik voor teveel geld had gekocht. Ik had echter geen keuze gehad; mijn onbetrouwbare huisgenoten stalen alles waar ze hun handen op konden leggen. Grinnikend herlas ik het hoofdstuk dat ik een paar dagen geleden op mijn weblog zette. Mijn verhaal ging over een dystopische samenleving waarin mijn ma een onoverwinnelijke androïde was die zich met de hulp van een AI bevrijdde van haar slavenprogramma. Ik was natuurlijk haar knappe en grappige sidekick. De zwarte humor die ik gebruikte maakte mijn dark fantasy zelfs voor de onschuldigste ziel licht verteerbaar en mijn beschrijving van de manier waarop de AI was gebouwd zorgde ervoor dat mijn werk het lezen waard was voor mensen met een goede technische bagage. Ik wou net beginnen aan een nieuw hoofdstuk toen het stil werd in de huiskamer. Mijn deur kraakte en een schaduw viel over mij. De boze wolf had me gevonden.

Het offer

De universiteit Occulta was gelegen op de Grote Markt van de oude stad Trampa, waar ook de drakentempel, de tovenaarstoren en het stadhuis hun schaduw wierpen. Ambrosius kwam rond 19u45 aan op de campus. Hij doceerde hier astronomie en filosofie. Op vraag van rector magnificus Benedictus, gaf hij dit jaar 's avonds zo nu en dan een lezing over de draak die onder de stad sliep en weldra ging ontwaken. Hij haatte dat stomme beest dat verantwoordelijk was voor het barbaarse ritueel van het offer. Waarom juist hij voor dit vervelende karwei was gekozen, begreep hij niet. Hij kon niets positiefs zeggen over dat monster en dat viel niet bij iedereen in goede aarde. Misschien zocht de rector gewoon een reden om hem aan de deur te zetten met de hulp van de priesters van de drakentempel die talrijk vertegenwoordigd waren in de raad van de universiteit. Benedictus zijn kijk op de realiteit verschilde danig van die van hem, iets wat al voor heel wat conflicten had gezorgd.

Nijdig doofde hij zijn sigaar, greep zijn staf stevig vast en stapte naar binnen.

Rafaëla, de poortbewaakster, hield hem staande. Haar gele ogen lichtten even op toen ze dreigend gromde: 'Niet zo snel, mijnheer de tovenaar,' en ze vervolgde: 'Is oktober nat en koel, wordt de winter zacht en zwoel.'

Ambrosius antwoordde vlot: 'In oktober veel regen, voor het kerkhof een zegen.'

De norske trek op Ambrosius' gezicht maakte plaats voor een glimlach. In deze wereld, die hij intens haatte en hartstochtelijk beminde, was Rafaëla misschien wel zijn enige vriendin. Hij leerde haar jaren geleden kennen. Rafaëla was het hoofd van de ordetroepen van de tovenaarstoren en als nummer twee in de hiërarchie van de broederschap van tovenaars en specialist in offensieve magie was hij haar baas. In naam van vrede en licht vochten ze zij aan zij tegen Dea Monium, een organisatie van duisterlingen die het leven van de inwoners van de stad tot een hel maakten. Ze zagen en deden vreselijke dingen. Tijdens de laatste grote confrontatie vernietigde Ambrosius met enkele andere aartsmagiërs, op bevel van de toren en de stadsraad, het hoofdkwartier van dat gespuis met een storm van vuur en ijs. Toen ze het puin ruimden, vonden ze niet alleen de resten van het magische gebroed, maar ook de lijkjes van kinderen. Rafaëla en een paar van haar belangrijkste medewerkers trokken zich terug uit de ordetroepen en Ambrosius verbrak al zijn banden met de broederschap toen ze hoorden dat Moga, de oppermagiër, en een paar leden van de raad reeds voor het gevecht op de hoogte waren van de aanwezigheid van de kleintjes. De leiders van de duisterlingen waarschuwden hen vooraf dat ze zich hadden omringd met een schild van onschuld.

Tot zijn grote ergernis werden de eerste magiër en de raadsleden nooit veroordeeld. Roem en absolute macht was hun deel. Ze namen in moeilijke tijden een verschrikkelijke beslissing. Hun daden werden zelfs door machtige lieden, zoals de vuurmeesters en de rode priesters van de drakentempel, goed gesproken. Om de vijfhonderd jaar werd er toch ook een maagd geofferd aan de

draak om de veiligheid van de stad te kunnen vrijwaren? Alsof het kwaad, als het maar dikwijls genoeg gebeurt, geen kwaad meer is. Als herinnering aan de storm van vuur en ijs wisselden Ambrosius en Rafaëla elke maand een weerspreuk uit en zo nu en dan dronken ze een biertje of twee, of drie, of meer. Het kon weleens uit de hand lopen.

De aula zat vol. Ambrosius nam plaats achter de kathedr en goot zich wat water uit. Terwijl hij dronk, liet hij zijn blik over zijn publiek gaan. Vandaag waren er veel oude toverlingen aanwezig. Hij zag grootheden zoals Vader Tijd, die als geen ander de toekomst kon voorspellen. De Duistere Tweeling, die aan het hoofd stond van het moordenaarsgilde. Koning Trol, die sprak uit de naam van dieven en bedelaars. En nauwelijks zichtbaar, in de schaduw van haar eigen schaduw, zat de Zwarte Heks. Als zij zich op het schaakbord van de stad vertoonde, daverde het in de tovenaarstoren.

Met een gewone lezing zou Ambrosius de aandacht van dit soort toeschouwers niet vasthouden. Ze kwamen niet voor overdracht van kennis, want ze kenden de geschiedenis van de draak maar al te goed, en dus besloot hij hen toe te spreken op een theatrale manier. Niet met kennis, maar door emoties zou hij hen voor zich winnen.

Even wachtte hij nog. Nadat de grote klok van de klokkentoren acht uur had geslagen, klopte hij met zijn staf op de grond. De toverlampen in de zaal dempten zich. Eén lamp bleef boven zijn hoofd helder branden. Er viel een verwachtingsvolle stilte die verbroken werd door zijn warme, diepe stem. Geheimzinnig, met een onderton van verdriet, zei hij: 'Diep onder onze stad slaapt Karad, de draak. Van waar hij komt, weet niemand. Er wordt gezegd

dat de grote tovenaars Merlijn hem met zijn staf van sterrensteen verdreef uit Avalon en dat hij de laatste is van zijn soort. Men beweert dat hij door de tijdmist brak, dat dit mythische rijk omringt, en hier hongerig en wraakzuchtig aan land kwam. Het zijn geruchten, maar toch... Zeker is dat hij heel lang geleden ons gebied teisterde. Hij was de gevleugelde dood en de herinneringen aan deze periode zijn in onze ziel geschreven met vuur en as, bloed en tranen. Geen held, geen tovenaars kon hem doden en daarom verlieten velen deze plaats van onheil en kwam geen van hen ooit terug. Op een dag riep de draak de toverlingen bij elkaar voor een volksraadpleging. Angstig gingen ze op zijn uitnodiging in. Weigeren was geen optie want Karad kreeg altijd zijn zin. Tijdens deze samenkomst stelde hij tot hun verbazing een pact voor dat vreedzaam samenleven mogelijk maakte. Hij brulde de menigte toe: 'Geef me een magische maagd als offer en er zal vijfhonderd jaar vrede zijn.'

Ambrosius stopte met spreken. Een meisje kwam de aula binnengerend. Hij maakte een beweging met zijn hand en de toverlampen verdreven met hun opflakkerend licht de duisternis. Ze holde recht op hem af. Haar gezicht was vertrokken in een stemloze schreeuw van angst. Buiten klonk een schrille doodscreet en het woeste gehuil van een wolf. Het gebouw sidderde onder de inslag van krachtige magie. Er werd daar gevochten op leven en dood. In de zaal veerden zijn toehoorders in paniek op uit hun stoel. Dwerfen, faunen, kobolden en andere toverlingen snelden naar de nooduitgangen. Ze wilden weg. Dit was niet langer een plaats van vrede. De machtige ouderlingen bewogen niet. Nieuwsgierig keken ze toe.

De tranen van god

Sinds het begin van deze expeditie heb ik steeds dezelfde droom. Ik ruik, voel en zie dat ik niet op de aarde ben. Ik zit in een kooi op een verhoog in het midden van een groot plein. De hemel is donkerrood met hier en daar een zwarte veeg. Er zijn geen zon, maan en sterren. Zo ver ik kan kijken is de oppervlakte van deze wereld glad en kaal. Enkel aan de horizon zie ik het silhouet van een piramide. Al wat de eentonigheid doorbreekt zijn de kristallen die als hagelstenen uit de hemel vallen. Ze gloeien en stralen een geel en rood licht uit. Rond mijn gevangenis bevinden zich twaalf reusachtige metalen androïdebewakers bewapend met grote lasergeweren. Verderop ontwaar ik Anna, Stephanie en Raphael van mijn crew. Ik herken ze aan hun gestalte. Ze hebben soepele ruimtepakken aan waarmee ze kunnen overleven in allerlei omstandigheden en ze dragen geblindeerde helmen. Ze gedragen zich nerveus, uiterst waakzaam en zijn voorzien van genoeg vuurkracht om een kleine oorlog te starten. Waar is de rest van de bemanning?

Dan vallen er honderden wezens, piepend en fluitend uit de lucht. Ze lijken op mensachtige vleermuizen. Hun haat en woede hangen bijna tastbaar rondom hen. De aanwezigheid van de androïden krijgt een nieuwe betekenis. Ze bewaken me niet alleen, ze beschermen me ook.

Ineens klinkt het geschal van een hoorn, daarna wordt het stil. Een indrukwekkende vleermuisman komt naar voor samen met Kristof, de kapitein en eerste piloot van de Terra XIII, ons kleine

ruimteschip dat we met een groep van zeven specialisten gebruiken om door de ruimte te springen op zoek naar hars.

Kristof en ik vormen een vast team, de rest komt en gaat. Hij is de grootste en lelijkste cyborg die ik ooit heb gezien.

De vleermuisman en Kristoff nemen plaats op tronen van donker kristal die voor het verhoog staan. De vleermuisman maakt een gebiedend teken met zijn hand en een van zijn dienaren neemt het woord. De vertaling van zijn schrille geluiden komt uit een klein toestel, dat ik herken als de universele vertaler die we een tijdje geleden voor veel te veel geld hebben gekocht van een dronken kolonist. Persoonlijk had ik het verouderde ontwerp nooit aangeschaft. Als we in gesprek willen gaan met onbekende wezens, kan dat perfect via het programma van onze boordcomputer.

'Gisteren was een dag van grote vreugde. We kregen bezoek van wezens van een andere wereld die ons goed gezind zijn. Vandaag is een dag van rouw. Dit monster glipte met drie van zijn soortgenoten door onze verdediging. Ze hebben onschuldigen gedood en roofden een van onze geëerde gasten. We vrezen voor haar leven.'

Een man die ik eerst niet had opgemerkt, duikt op naast de vertaler, past de instellingen aan en gaat voor de kooi staan. Het is Claudius, onze werktuigkundige. Volgens Lydia, onze praatzieke nymfomane dokter, is hij een genie die een veel betere relatie heeft met machines dan met mensen. Dat moet een schok voor haar geweest zijn. Ze heeft huidhonger en kan niet zonder menselijk contact.

Hij wijst naar mij met een bevende hand.

'Dit beest heeft samen met zijn soortgenoten gruwelijke misdaden begaan. Hij is schuldig en we vragen dat hij streng berecht wordt volgens jullie wetten. Geef ons echter toestemming om hem eerst aan de tand te voelen. In ons schip hebben we een apparaat

waarmee we zijn herinneringen kunnen lezen. Als hij weet waar ons bemanningslid verborgen gehouden wordt, zullen we dat achterhalen!’

Ik spring op. Ik wil me verdedigen tegen zijn leugens, maar er komt enkel een woest gegrom uit mijn mond en een heel klein vlammetje. Wat gebeurt er met mij? De omstanders duiken weg en ik lach triomfantelijk. Zolang ze me vrezen ben ik nog niet overwonnen. De twaalf androïden ontwaken zoemend uit hun droomloze slaap. Ze richten hun lasers op mij en stellen zich dicht bij de kooi op. Ik ga terug zitten. Wat kan ik anders doen?

De koning van de vleermuismensen staat op.

‘Albedo, onze wereld is goed voor haar kinderen. Elke dag vallen er kristallen uit de lucht zodat iedereen eten, drinken, warmte en licht heeft. Toch is er steeds oorlog. De anderen haten ons omdat wij door de Ouden aangewezen zijn als de bewakers van hun tempel. Op het moment dat ik jullie schip uit de hemel zag vallen, begreep ik dat dit een teken was. Nu moeten we onze kans grijpen. We zullen als een stormwind over de oppervlakte razen en vernietigen wat niet had mogen geboren worden.

Ik geef jullie toestemming om de herinneringen uit het beest te halen. Vervolgens zullen we samen met mijn jagers en jullie metalen reuzen op zoek gaan naar de geroofde mens en zullen we recht spreken over de moordenaars met onze gezamenlijke kracht!’

Ik kijk rond. Wat is dit voor klucht? Ze veroordelen mij zonder dat ik een kans krijg me te verdedigen. Dit is een complot! Woedend grijp ik de tralies beet.

Ik stop met roepen als ik mijn handen zie. Dat zijn mijn handen niet. Het zijn reusachtige klauwen en ze zijn geel van het bloed van mijn slachtoffers.

Ik ontwaak op een massagebank in de fitnessruimte van het ruimteschip. Naast mij staat Claudius. Niet de wraakzuchtige vent uit mijn nachtmerrie, maar een vriendelijk exemplaar. Hij geeft me een glas water en een blauwe pil. Een moment later voel ik me helemaal zen.

‘Ik hoorde je schreeuwen,’ zegt hij beleefd.

Ik knik en zeg: ‘Ik was in slaap gevallen en kreeg een nachtmerrie.’

‘Ik vond het eng. Misschien is het een gevolg van je werk?’

‘Waarom denk je dat het van mijn werk komt?’

‘We hebben je de laatste dagen al vaker horen schreeuwen, Hans. Er wordt over gesproken.’

‘Mijn werk, hé,’ zeg ik peinzend. ‘Daar heb ik zelf ook aan gedacht. Niemand weet wat het gebruik van hars echt met het lichaam en de geest van een vinder doet.’

‘Kan je geen tijdje zonder?’

Ik haal mijn schouders op.

‘Afkicken is geen optie. Ik kan enkel hars vinden als ik die stof in mijn organisme heb.’

‘Ik kan me met de beste wil van de wereld niet voorstellen wat jij moet doormaken, maar als het je zo aangrijpt kan onze werkgever misschien voorlopig een andere vinder aanstellen.’

‘Vergeet dat maar. De Maatschappij heeft het hars nodig om zijn schepen lichtjaren ver door de ruimte te laten springen zonder verlies van tijd. Er zijn er gewoon te weinig zoals ik. Zo simpel ligt het.’

‘Ik heb op de Aarde honderden mensen voor de kantoren van De Maatschappij zien staan om zich te laten testen, maar ik begrijp